

Mõtlev inimene on ilus inimene

Kui ma kuulen sõna „matemaa-tika“, siis meenub mulle eelkõige mu keskkooliaegne matemaatika-õpetaja Ado Pajo. Tal oli suurepä-rane oskus panna oma õpilasi „ise pusima“. Tuli klassi, pani portfelli lauale, andis mõned juhtnöörid ja ennäe imet, kõik hakkasid nohinal tööle. „Mõtlev inimene on ilus ini-mene,“ tavaltes ta öelda ja käis klassis ringi veendumaks, kui ilu-saks me juba läinud olime. Ta oskas matemaatika muuta kõitvaks just sellega, et pani meid ise uuri-ma, katsetama, proovima. Kogu as-ja juurde kuulus huumor. Kord juh-tusid ühte klassi Lehtmets, Kase-mets, Kuusik ja Lepik. „Täna hakka-me puid langetama,“ oli märguan-ne, et vastamise järg oli nende käes.

Kord õppisime aritmeetilist keskmist ja tuli arvutada lüpsiku põhja pindala. Üks tütarlaps arvas, et lüpsiku põhjaks on lihtsalt arit-meetiline keskmine. Pajo Ado vas-

tas talle tolelaegse tuntud laulu viisiga „Ei me ette tea, kas see lüpsik ka piima peab!“

Ta lemmikõpilane, kellele ta soo-vitas matemaatikukarjääri, vastas, et ta läheb hoopis EPAsse meh-haniseerimist õppima. „Ei noh, miks mitte, targa traktoristiga ka hea juttu ajada.“

Vanasti olid raamatu lõpus üles-annete vastused, enesekontrolli jaoks. „Mul ei tule tagant välja!“ hüüdis üks tüdruk. „Ega ei peagi tulema, ärge oodake, ise tuleb lah-endada!“ vastas õpetaja rahuli-kult.

Ja kuigi mu edasine elukäik viis mind matemaatikast kaugelt möö-da, on õpetaja Pajolt saadud ameti-tõdemus, et loogilisest mõtlemisest ja ise lahendatud ülesandest saa-dud rahuldus tuleb alati kasuks.

**Rakvere 1. Keskkooli õpetaja
MARE ROSSMANN**